

fagpersoner ikke bliver skræmte af at møde virkeligheden og de børn, som er udsat for vold. For det er jo svært at håndtere og at vide, hvad man skal stille op med et barn, der er udsat for vold, for det er jo en forfærdelig situation.

Ole Pass, som er formand for Foreningen af Socialchefer i Danmark, mener ikke, at der er tilstrækkelig hjemmel til at gribe ind, hvis familien ikke vil samarbejde. Han påpeger, at der er en paragraf i serviceloven, som siger, at det er hensynet til familiens samlede ukrænkelighed, der skal vægtes højere end barnets tarv. Vi håber, at det er noget af det, der kan blive rettet op på med anbringelsesreformen. Men vi håber også, at ministeren og de øvrige partier i Folketinget vil se velvilligt på, at den del af evalueringen skal indgå i anbringelsesreformen, altså hvorvidt det er nødvendigt at betone hensynet til barnets tarv yderligere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi siger tak til ordføreren og beder den næste ordfører, hr. Hans Andersen, om at komme på talerstolen.

Hans Andersen (V):

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i Venstre mener, at vold mod børn er et forfærdeligt og uacceptabelt problem, og at vi, når vold mod børn forekommer, fra det offentlige side skal gøre alt for at hjælpe børnene på målrettet vis. Det skylder vi børnene og deres familier. Derfor mener vi også i Venstre, at man hele tiden skal udvikle og intensivere indsatsen over for familier med sociale problemer og i højere grad tage udgangspunkt i barnets tarv.

Venstre støtter derfor også de initiativer, regeringen allerede har taget for at hjælpe voldsramte børn og familier gennem både forebyggende indsatser og redskaber til at hjælpe, når skaden er sket. De forebyggende indsatser, som regeringen har iværksat over for vordende forældre, har bl.a. været sammensat af forældrekurser og kampagner, der giver gode råd til forældrene om, hvordan man så at sige tøjler sin desperation i en presset situation med børnene.

Den forebyggende indsats har også bestået af at øge fokus på de børn, som vokser op med forældre, der enten har en psykisk sygdom eller et misbrug, for disse børn er i en større risiko for at blive udsat for vold. For der findes jo desværre børn og unge, hvis hverdag er præget af omsorgssvigt, vold eller mishandling. Det er vigtigt, at denne gruppe af børn og unge ikke over-

lades til sig selv, og at der tages hånd om deres situation.

Kl. 10.30

Som udgangspunkt skal problemerne løses inden for familien, men hvis det ikke er muligt, må der blive tale om at fjerne det pågældende barn fra hjemmet. Venstre støtter derfor den anbringelsesreform, vi vedtog i Folketinget med et bredt flertal. Reformen fokuserer på, at der sker flere anbringelser inden for den nære familie; den styrker børnenes retsstilling og styrker en tidligere indsats, der er baseret på kvalitet og kontinuitet for barnet. Det er kommunerne, der skal løfte den store og alvorlige opgave, som det jo er at hjælpe børn, der bliver udsat for vold. Og med anbringelsesreformen har vi givet kommunerne et godt redskab til at sætte ind over for en familie, der udsætter et barn for overgreb. Anbringelsesreformen er derfor helt i tråd med regeringens linje om, at vi vægter barnets tarv tungere end forældrenes. Anbringelsesreformen stiller også krav til kommunerne om udarbejdelse af en sammenhængende børnepolitik og standarder for sagsbehandlingen i kommunerne. Vi har bl.a. strammet op på sagsbehandlingstiden, så ingen sager overhøres eller bliver glemt.

Med den øgede fokus på børnemishandling har vi således også sørget for, at kommunerne har fået bedre redskaber til at håndtere sager, der involverer voldsramte børn. Vi har endvidere sørget for efteruddannelse af både sagsbehandlere og pædagoger, fordi det simpelt hen er vigtigt, at frontpersonalet lærer at genkende de symptomer, som et voldsramt barn typisk har.

Jeg vil også gerne nævne handlingsplanen mod børnemishandling sammen med handlingsplanen mod seksuelt misbrug og bekæmpelsen af den negative sociale arv. For de har alle sammen været med til at skærpe opmærksomheden hos fagfolk med hensyn til at opdage symptomerne hos de børn, der bliver udsat for vold.

Dermed er det ikke sagt, at der ikke kan gøres mere for at hjælpe voldsramte børn. Det er rigtigt, at indsatsen i kommunerne ikke har været tilstrækkelig. Pointen er, at vi har øje for de problemer; vi har fokus på, at der kan og skal gøres mere ude i kommunerne. Der skal i frontpersonalets uddannelse mere fokus på vold mod børn, og vi skal have en evaluering af handlingsplanen mod børnemishandling.

I Danmark kan vi ikke være tjent med, at de sociale myndigheder griber for sent eller halv-